

Вони — наша гордість

Проходять роки, мов хмари бистрокрили, мінає все, не буде вороття, але велич подвигу нашого народу у Великій Вітчизняній війні і його світове історичне значення не зітруть і століття. Слава про нього буде жити вічно.

9 травня, за традицією, зберуться наші ветерани війни в будинку культури с. Пустомити послухати доповідь про 57-му річницю Великої Перемоги, згадати далекі воєнні будні, просто зустрітись, пом'янути тих, хто загинув на війні і хто повернувся додому, але не дожив до сьогоднішня.

Прийде сюди фронтовик Іван Митрофанович Пилипей, нагороджений орденом Вітчизняної війни II ст., медаллю «За відвагу» й іншими відзнаками. Він пройшов фронтовими дорогами, звільняючи Польщу, Словаччину, Чехію. В одному з боїв було необхідно швидко пройти мостом через річку Прут, але ворожий снаряд перед їх машиною влучив

у міст — і всі солдати з машиною падають з висоти 9-10 м на каміння і в воду. Майже всі воїни загинули. «Я, падаючи вниз, — згадував Пилипей, — попросив Бога зберегти життя». І опритомнів в полковому шпиталі, вижив і досі працює.

А Григорій Карпович Поліщук був артилеристом, звільняв Псков, Литву, Латвію, Естонію, Західну Прусію, форсував Одер. Війну закінчив теж в Чехії. Медалі «За відвагу», «За бойові заслуги» свідчать про його мужність в ті часи.

А ще, як кажуть, в строю відважних захисників ветерани Петро Трохимович Чернюк, інвалід війни, поранений під Псковом, Олександр Улянович Озарчук, інвалід війни, в бою біля села Вельні Берізки був поранений, втрапив ногу і око, Тихін Петрович Гапич, інвалід війни. Звільняв Псков, Карелію. Микола Іванович Бакай, інвалід війни, звільняв Поль-

щу і Східну Прусію, поранений під Кенігсбергом. Архип Андрійович Боровик брав Гомель, Жлобин, Пінськ, був поранений.

Всі вони, як тисячі і тисячі інших, віддали частину свого життя за спалені міста і села, за розстріляних вдів, дітей, батьків.

Нелегко зараз живеться інвалідам. Часто здоров'я підводить. Дехто з них більше лежить, ніж ходить. Але дякують Богу і долі за те, що вдалось громити ворога, звільняти Батьківщину і землі інших народів, здобувати незалежність рідної України.

Є в нашій ветеранській організації дві жінки-ветерани війни. Ольга Степанівна Калюжна служила зв'язківцем, а Любов Василівна Філонова — медсестрою на фронті. Всіх не назвеш. Але вітаю всіх ветеранів з 57-ю річницею Великої Перемоги, бажаю міцного здоров'я, дякую, що ви є, і ще довго зичу вам жити.

Федір КАЛЮЖНИЙ.